

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/70/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010502
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2316010502.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Martin Žovince a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci proti obžalovanému L. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Galante zo dňa 19.4.2017, sp. zn. 1T/113/2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.9.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného L. B., nar. XX.X.XXXX, zamietla.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný L. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že hoci v zmysle Zákona o rodine je povinný vyživovať svoje dieťa a rozsudkom Okresného súdu Šaľa, sp. zn. 4P/63/2004 zo dňa 09.09.2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.11.2004 bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého syna L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky U. B., B. č. XX, X. - X. sumou vo výške 165,96 Eur, vždy do 20-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletého dieťaťa, si túto svoju vyživovaciu povinnosť neplnil v mieste trvalého bydliska ako aj všade tam, kde sa zdržiaval, bol nezamestnaný, neevidovaný na príslušnom úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, čím za obdobie od mesiaca január 2016 až do 31. marca 2017 mu vznikol dlh na výživnom vo výške 1.735,40 Eur, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/154/2015 zo dňa 22.9.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 29.12.2015 za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona odsúdený.

Za to súd obžalovanému podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonne lehote odvolanie obžalovaný, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že okresný súd vo veci nevykonal náležité dokazovanie s poukazom na to, že v rozsudku sa uvádza, že svedkyňa B. počas neplnenia výživného trpela hmotnou núdzou, vo vzťahu k čomu nevykonal žiaden dôkaz. Je si vedomý toho, že vyhlásením konkurzu nezaniká jeho povinnosť výživného, avšak orgány činné v trestnom konaní nevzali do úvahy a nevysporiadali sa s tým, že pri posudzovaní trestnej zodpovednosti neboli viazané rozhodnutím o výške a rozsahu vyživovacej povinnosti. Ďalej poukázal na zákonné ustanovenia podľa ktorých majú postupovať orgány činné v trestnom konaní, pričom podľa jeho názoru tieto zákonné ustanovenia neboli dodržované.

Zástupca krajského prokurátora navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie,

ako i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V postupe súdu prvého stupňa neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Súd prvého stupňa skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke a v súlade s ustanovením § 378 Tr. por. a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a súd to usúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je tak tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd prvého stupňa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku podrobne rozoberá a preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje. Čo sa týka obrany obžalovaného, že bol súdom vyhlásený konkurz na jeho majetok podľa názoru krajského súdu okresný súd dospel k správne právnemu záveru, že i napriek tejto skutočnosti obžalovanému z trestnoprávneho hľadiska nezanikla povinnosť vopred k rukám matky platiť výživné na svojho maloletého syna a to i v prípade, že tento záväzok oznámil ustanovenej správkyni. Podľa názoru súdu v danom prípade sa jedná o právnu otázku, režim ochrany starostlivosti a výchovy maloletého dieťaťa a nie o záväzky obžalovaného vyplývajúce prípadne aj z jeho podnikateľskej činnosti, ktorá ochrana je zakotvená aj v Ústave Slovenskej republiky. Súd v rámci rozsudku zobral správne do úvahy tú skutočnosť, že v prípade obžalovaného bol súdom vyhlásený konkurz na jeho majetok rozhodnutím Okresného súdu v Nitre pod sp. zn. 31K /9/2016 a ktoré bolo vydané dňa 11.4.2016 pohľadávku na výživnom za obdobie pre vyhlásením konkurzu (vrátane mesiaca predchádzajúceho mesiaca, v ktorom bol konkurz vyhlásený) mohla matka maloletého dieťaťa prihlásiť prihláškou, v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Túto pohľadávku by správca podľa názoru súdu uspokojoval spravidla pomerne na základe rozvrhu. Napriek tomu pohľadávka na výživnom na maloleté deti za obdobie po vyhlásení konkurzu a za mesiac v ktorom bol konkurz vyhlásený sa uplatňuje u správcu neformálnym podaním.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že obžalovaný bol povinný platiť výživné pred týmto rozhodnutím o vyhlásení konkurzu a to vždy do 20-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletého dieťaťa, pričom za vinu bolo kladené obžalovanému neplnenie výživovacej povinnosti už od mesiaca január 2016. Teda je zrejmé, že obžalovaný ani neuhradil výživné do vyhlásenia konkurzu na jeho majetok po dobu najmenej tri mesiace. To, že obžalovaný dodatočne až po vyhlásení konkurzu zaplatil výživné v celkovej výške 754,- Eur, je i podľa názoru krajského súdu okolnosť, ktorá nezakladá zánik trestnosti činu s poukazom na účinnú ľútosť, a to aj vzhľadom na vyjadrenie samotnej matky maloletého dieťaťa aj na verejnom zasadnutí o odvolaní obžalovaného, kedy táto jednoznačne skonštatovala, že trpela hmotnou núdzou, musela si požičiavať peniaze od matky, priateľa, aby mohla vychovávať svojho syna, a že i za ďalšie obdobie si obžalovaný svoju výživovaciu povinnosť neplní.

Keďže všetky dôkazy preukazujú vinu obžalovaného, boli vykonané v súlade so zákonom, a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku v celom rozsahu.

Rovnako správne postupoval súd prvého stupňa aj pri úvahách o druhu a výmere trestu a uložil obžalovanému trest, ktorý plne zodpovedá všetkým zásadám pre ukladanie trestu, pričom je potrebné zdôrazniť, že ide o trest, ktorý bol uložený pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorý trest vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, na osobu obžalovaného, je trestom postačujúcim a spôsobilým na splnenie svojho účelu.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného L. B. ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.